

γιδόκοβω Πελοπν. (Κατσουλαίικ. Πλάτσ. Σκηδόν.).

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα καὶ τοῦ ρ. κόβω.

Ἐπὶ συνεταιρικῆς παροχῆς γάλακτος πρὸς τυροκόμησιν, παρέχω αἰγίον γάλα κατὰ τὸ ἥμισυ πλέον τοῦ ὑπὸ τοῦ συνεταίρου διδομένου προβείου ἔνθ' ἄν.: Νὰ τὸ γιδόκοψουμε τὸ γάλα Κατσουλαίικ.

γιδόκοπαδο τό, ἐνιαχ. γιδουκόπαδου Θεσσ. (Μελιβ.) ῥ'δουκόπαδου Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοπάδι.

Ποίμνιον αἰγῶν ἔνθ' ἄν.: Εἶμι τοῦ θ'κόμ' τοῦ ῥ'δουκόπαδου Γήλοφ. Συνών. γιδόκοπή. Πβ. προβατοκοπή.

γιδόκοπή ἡ, Κεφαλλ. — Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ. 15, 59 Χ. Χρηστοβασ., Διηγ. στάνης, 36 — Λεξ. Βλαστ. 288 γιδουκουπή Μακεδ. (Βόιον κ.ά.) ῥ'δοκουπή Στερελλ. (Μύτικ. Περίστ.) ῥ'δουκουπή Ἡπ. (Ἀγναντ. Πλάκ. Πλατανοῦσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Ὁξύν. Σταγιάδ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Τριφύλλ. κ.ά.)

1) Γιδόκοπαδο, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἐγειρι πίσου ἀπ' τ' ράχ' ἢ γιδουκουπή Βόιον. Οὐ ἄντρας μ' εἶχι μιγάλ' ῥ'δουκουπή ἰδῶ 'ς τ' Μύτ'κα Μύτικ. Ἄν σφάζονταν ὁ Γιδόκος, θὰ σφάζονταν 'ς τὸ πρόσωπό του ὅλη ἡ γιδόκοπή μας Χ. Χρηστοβασ., ἔνθ' ἄν. Πβ. ἀγελαδοκοπή, ἀρνοκοπή, βοιδοκοπή, προβατοκοπή. 2) Γιδόστρατα, τὸ ὅπ. βλ., Στερελλ. (Περίστ.): Πιρπατῶ ἀπ' τ' ῥ'δοκουπή.

γιδόκοπρι τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκόπρ' Ἡπ. (Κουκούλ. Πλάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κόπρι.

Γιδόκοπριά, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Εἶμι λάσπισ καὶ ῥ'δουκόπρι 'ς τοῦ μαντρί μ', δὲν μπουρεῖς νὰ πατήσ'ς. Πλάκ. Ἦταν πουλλά ῥ'δουκόπρια ἰκεῖ καὶ τὰ πῆρι ἢ βρουχή Κουκούλ.

γιδόκοπριά ἡ, Πελοπν. (Μεσσην. Οἶν. Περιθώρ. κ.ά.) — Δ. Λουκόπ. Γεωργ. Ρούμελ., 177 ῥ'δοκοπριά Στερελλ. (Δεσφ.) ῥ'δουκουπριά Ἡπ. (Κουκούλ. Πράμαντ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀγιος Γεώργ. Αἰτωλ. Μύτικ. Σπάρτ. Τσουκαλᾶδ. Φθιώτ. Φωκ. κ.ά.) ῥ'δουκουπριά Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Κατάκαλ. Τριφύλλ. κ.ά.) γιδόκοπριά Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοπριά, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοπιά.

Ἡ κόπρις τῶν αἰγῶν ἔνθ' ἄν.: Πῆρε ἕνα φόρτωμα γιδόκοπριές καὶ πῆγε νὰ τίς πουλήσῃ Πελοπν. (Περιθώρ.) Θὰ πάνου καμπόσα φορτώματα ῥ'δουκουπριά 'ς τοῦ χουράφ' Ἡπ. (Κουκούλ.) Ἔτσ' δὲ χώνιφι ἀκόμα ἰκεῖν ἢ ῥ'δουκουπριά αὐτόθ. Γιόμουσι τοῦ μαντρί ῥ'δουκουπριά Μακεδ. (Γήλοφ.) Οἱ ῥ'δουκουπριές εἶνι γιὰ τὰ φ'ντάνια, γιὰ νὰ κουπρίζουνι τὰ καπνουτόπια Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶνι οὐλον ῥ'δουκουπριές τοῦ χουράφ' αὐτόθ.

γιδόκούδουνο τό, Πελοπν. (Ἀναβρ. Βερεστ. Παιδεμέν. κ.ά.) Ψαρ. γιδουκούδουνο Ἡπ. (Δωδών.) ῥ'δουκούδουνο ἐνιαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουδούνη.

Μικρὸς κώδων ἐξαρθρώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν αἰγῶν ἔνθ' ἄνωτ.: Βοῆκα 'να γιδουκούδουνο καὶ θὰ τὸ κρεμάσω 'ς τὴ γίδα μου Παιδεμέν. Συνών. βλ. εἰς λ. γιδόκοψορι.

γιδόκουλούρα ἡ, ἐνιαχ. ῥ'δουκ'λούρα Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) ῥ'δουκούλουρα Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουλούρα.

1) Ξυλίνη στεφάνη σχήματος ἐλλειψοειδοῦς χρησιμεύουσα διὰ τὴν ἀνάρτησιν κωδωνίσκου ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τῶν αἰγῶν Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) Συνών. γιδόζευλα, γιδόστέρφανο, προβατοκουλούρα, προβατοστέφανο. 2) Ἄρτος εἰς σχῆμα «κουλούρας», φέρων ἐπὶ τῆς ἄνω ἐπιφανείας παραστάσεις ποιμενικάς, τὸν ὅποιον προσφέρει ὁ ἰδιοκτήτης τῶν αἰγῶν εἰς τὸν ποιμένα ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

γιδόκουμος ὁ, Δ. Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοῦμος.

Μάνδρα εἰς σχῆμα μεγάλου δωματίου μὲ τοίχους λιθοκτίστους καὶ στέγη, ἡ ὁποία χρησιμοποιεῖται διὰ τὴν στάβλιν τῶν αἰγῶν κατὰ τὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος. Συνών. γιδόσπιτο. Πβ. ἐριφόκουμος.

γιδόκούρεμα τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκούριμα Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. Καρπερ. Τριφύλλ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κούρεμα.

Ἡ κουρά τῶν αἰγῶν ἔνθ' ἄν.: Αὐριου θὰ κουρέφουνι τὰ γίδια, θὰ 'χουμι ῥ'δουκούριμα Γήλοφ.

γιδόκουρο τό, ἐνιαχ. γιδουκούρ' Ἡπ. (Ἰωάνν. Καστανοχ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ τοῦ ρ. κουρεύω. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ ἀρνοκουρο, κολόκουρο. Ἡ καταλ. τοῦ τύπ. γιδόκούρ' πιθαν. κατὰ τὸ νοούμενον μάλ'λί.

Συνήθως κατὰ πληθ. γιδόκουρα, αἱ περὶ τὰ ὀπίσθια σκέλη καὶ τὴν οὐρὰν τρίχες τῶν αἰγῶν, αἱ ὁποῖαι κουρεύονται πρὸ τῆς ὀριστικῆς κουρᾶς πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἀμέλγματος αὐτῶν ἐνιαχ. β) Μεταφ., ἄνθρωπος ἀγροῖκος, ἄξεστος Ἡπ. (Ἰωάνν. Καστανοχ.): Αὐτὸς εἶναι γιδουκούρ', δὲν εἶναι ἄνθρωπος Καστανοχ. Σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ εἶναι ὅλοι γιδουκούρια αὐτόθ. Ὅλο γιδουκούρια ἔχ' αὐτὸ τὸ χωριὸ Ἰωάνν. Συνών. γιδούρτης 1γ, γιδόκλέφτης 2, γιδόξοῦρι 1β.

γιδόκουρος ὁ, Δ. Λουκόπ., Ποιμεν. Ρούμελ., 56.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κοῦρος.

Ἡ κουρά τῶν αἰγῶν: Πάει καὶ ὁ γιδόκουρος. Οἱ ψαλιδιές ἀπομένουν καὶ λὲς πῶς τὰ γίδια εἶναι κουρεμένα. Πβ. προβατόκουρος.

γιδόκουτσουλιὰ ἡ, ἐνιαχ., γιδουκοτσιλιὰ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουτσουλιὰ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κοτσιλιὰ.

Γιδόκακαράντζα, τὸ ὅπ. βλ. Πβ. προβατοκουτσουλιὰ.

γιδόκουτσούρι τό, ἐνιαχ. ῥ'δουκ'τσούρ' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κουτσοῦρι.

Γιδολάσι, τὸ ὅπ. βλ.: Γιδόμισ' οὐ κάμπους σήμερα ἀπ' τοῦ γ'δουκ'τσούρ' τ' χουριού.

γιδोकύπρι τό, ἐνιαχ. γ'δουκύπρ' Θεσσ. (Ἀγναντ. Κακοπλεύρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κυπρί.

Κωδωνίσκος ἐξαρθόμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ αἰγὸς ἐνθ' ἄν.: Ἐχ'μι τὰ γ'δουκύπρεα γιὰ τὰ γίδια καὶ τὰ προυβατοντσόκανα γιὰ τὰ πρότα (=πρόβατα) Γήλοφ. Τὰ τσουνάκια καὶ τὰ κυπριά π' κριμᾶν 'ς τ'ς γίδες τὰ λέν γ'δουτσόκανα καὶ γ'δουκύπρια. Φθιώτ. Φωκ. Συνών. γιδοκούδουνο, γιδόκυπρος, γιδολέρι, γιδοσκλάβερο, γιδοτσόκανο, κυπρί, κύπρος.

γιδόκυπρος ὁ, ἐνιαχ. γ'δόκυπρους Ἡπ. (Κουκούλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ κύπρος.

Γιδοκύπρι, τὸ ὅπ. βλ.: Μ' κράτ'σι τὸν καλύτιρον τοῦ γ'δόκυπρου.

γιδολάβωμα τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ. Σκορτσιν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ λάβωμα.

1) Εἶδος δαιμονίου, τὸ ὅποῖον «λαβώνει», ἐνεργεῖ δηλ., κατὰ τὰς λαϊκὰς δεισιδαιμονίας, ὥστε νὰ προσβάλλωνται αἱ αἰγες ὑπὸ τινος νόσου, πιθαν. τοῦ ἀνθρακος ἐνθ' ἄνωτ. 2) Ὡς ὕβρις εἰς γυναῖκα δύσμορφον καὶ ἀνάπηρον ἐνθ' ἄν.: Καμνιά κοντή, καμνιά σημειωμένη τῇ λέμει γιδολάβωμα Βούρβουρ.

γιδολάσι τό, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-λάσι.

Πληθος αἰγῶν. Συνών. γιδομάρι. Πβ. βοιδολάσι, προβατολάσι.

γιδολάχανο τό, Πελοπν. (Δάρα Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ λάχανο.

Εἶδος λαχανουομένου χόρτου, πιθαν. τὸ ἀρχαῖον προβάτειον.

γιδολέρι τό, ἐνιαχ. γιδόλερο Κρήτ. (Μουστάκ. Νεάπ. Ραμν. Ρέθυμν. κ.ά.) — Γ. Μαυρακάκ., Ποιμεν. Κρήτ., 107.

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ λέρι.

Γιδοκούδουνο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Οἱ γ-αἰγες φοροῦν τὰ γιδόλερα Μουστάκ. Ἐπουσούνισα δυὸ γιδόλερα (ἐπουσούνισα = ἀγόρασα) Ραμν. || Ἄσμ.

Γ-εἷς γέρος ὠνευρήθηκε ὄνειρο 'ς τ' ὄνειρό του,

γιδόλερο ἐτσαρχάλησεν εἰς τὸ προσκέφαλό του

Κρήτ. Πβ. ἀρνολεράκι, τραγολέρι.

γιδολόγι τό, ἐνιαχ. γ'δουλόι Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-λόγι, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀκαδ. Ἀναγν. 3,305.

Γιδολάσι, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιδολόγος ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Πλάτσ. κ.ά.). Θηλ. γιδολόγισσα Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-λόγος, περὶ τῆς ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ. εἰς Ἀθηνᾶν 22 (1910), 247.

1) Γιδοκλέφτης 1, τὸ ὅπ. βλ., Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.): Αὐτὸς εἶν' ἕνας γιδολόγος π' δὲν ἀφίνει γιδάκι πονθενά Ἡπ. || Ἄσμ.

Πιάστε τὸ γατσικόκλιεφτα, πιάστε τὸ γιδολόγο Ἀρκαδ. Πβ. ἀβγολόγος 2. 2) Γιδοβοσκός 1, τὸ ὅπ. βλ., Πελοπν. (Καλάβρυτ. Πλάτσ. κ.ά.) Πβ. ἀγε-λαδολόγος 1, προβατολόγος.

γιδομαγκούρα ἡ, Πελοπν. (Ἀναβρ. Πιάν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδα ἢ γίδι καὶ μαγκούρα.

Γιδόκλιτσα, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γιδομαλλήσιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γ'δουμαλλήσιος Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Γρεβεν. Δασοχώρ. Δεσκάτ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδόμαλλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ήσιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ αἰγίων τριχῶν ἐνθ' ἄν.: Εἶνι γ'δουμαλλήθα ταλαγάνα (= ποιμενικὴ κάππα ἀχειρίδωτος) Γήλοφ. Ἰμένα μὴ τσουνφᾶν τὰ γ'δουμαλλήθα σαῖσματα (τσουνφᾶν = τρυποῦν) Δεσκάτ.

γιδομάλλινος ἐπίθ., ἐνιαχ. ἰδουμάλλ'νος Μακεδ. (Γρεβεν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδόμαλλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ινός.

Ὁ ἐξ αἰγίων τριχῶν κατεσκευασμένος: Ἰδουμάλλ'νὰ τσιράπια.

γιδομαλλίτικος ἐπίθ. ἐνιαχ. αἰδουμαλλί'τους Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γιδόμαλλο, ὅπου καὶ αἰδόμαλλο, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-ίτικος.

Γιδομάλλινος, τὸ ὅπ. βλ.: Αἰδουμαλλί'κισ πατοῦνις (κάλτσες).

γιδόμαλλο τό, σύνθηθ. γ'δόμαλλον βόρ. ιδιώμ. ἰδόμαλλον Μακεδ. (Βλάστ. κ.ά.) διόμαλλο Ἡπ. (Παλάσ. Χιμάρ.) αἰδόμαλλον Μακεδ. (Αὔγερ. Βλάστ.) γιδουμάλλι Ἡπ. (Δωδών. κ.ά.) γ'δουμάλλ' Θεσσ. (Μαυρέλ. Φωτειν. κ.ά.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ. Μοσχοπόταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γίδι καὶ μάλλι. Ὁ τύπ. αἰδόμαλλο ἐξ ὑποθ. αἰδ' καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἰδ' μετὰ προθ. α, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γίδι. Ὁ τύπ. διδόμαλλο ἐκ τοῦ ἰδόμαλλο διὰ μεταθ. τοῦ δ.

Αἱ τρίχες τῶν αἰγῶν σύνθηθ.: Θ' ἀγοράσω λίγο διόμαλλο νὰ φτειάσω μὰ σεγκούνα Ἡπ. (Παλάσ.) Νὰ πέσ'ς ἀπὸ γκρεμὸ καὶ νὰ σὲ φέρουν διόμαλλα (=κομμάτια) ἀρὰ αὐτόθ. Ἐχον πουλὺ γ'δόμαλλον ἰφέτου Θεσσ. (Συκαμν.) Τοῦ γ'δόμαλλον εἶν' του πουλὺ σκληρὸ Μακεδ. (Φυτ.) Τοῦ γ'δουμάλλ' δι δὸν ἐπλυνάμι Μακεδ. (Μοσχοπότ.) Ὅταν κουρέψουμι τὰ γίδια, τὰ μαζεύουμι τὰ γ'δόμαλλα Στερελλ. (Ἀστακ.) Νὰ σ' δώκουν τοῦ γ'δόμαλλον νὰ μ' δώξ'ς σ'τάρ' καὶ κ'θάφ' Μακεδ. (Τριφύλλ.) Συνών. αἰγόμαλλο, αἰγότριχα, γιδόμαλλο, κοζιά, τραγιά, τραγόμαλλο. Πβ. καὶ ἀρνομάλλιν, προβατόμαλλο.

